

ARISTÒTIL

Neix a Estagira, als 17 anys se'n va a Atenes, on hi permaneceix fins als 37, i després surt. Aquests anys marquen la seva vida y el seu pensament. En Platò hi troba un amic i un guia. Aristòtil pensava que seria director de l' academia de després de la mort de Platò, pero no va ser així, i aquest fet el va amrcar, va marxar de l' academia i fundà el Liceu

Felipo de Macedonia l' invita aque es fes càrrec de l'educació del seu fill.(Alexandre Magne). Quan Alexandre es nomenat rei viatja a Atenes i funda el Liceu. Els seus alumnes es coneixen amb el nom de paripatetics, perque discutien mentre passejaven.

CARACTERISTIQUES DEL LICEU:

- Aristotil és el pare de la Lògica, va ser el pare de la ciencia
- Tenia una gran biblioteca, grans coleccions d' animals i plantes
- Es un centre d' investigació
- Destacava pels seus estudis, historics, medics i filosofics i de biologia

ARISTOTIL

De Platò ens han arribat les obres dirigides al públic i no les explicacions que impartia en l' academia als seus alumnes, al contrari que Aristotil, del qual en dispoem de totes les obres del Liceu, però no les de divulgació. La obra Aristotelica poseeix una gran visió d' aquells coneixements que el ser humà podria buscar.

Activitat teòrica, coneixement de la realitat i del procés del coneixement, entre els quals hi destaquen, la lògica, ques representa les categories, i la Físisca.

Activitat pràctica, per construir la seva propia realitat, (Ètica i política)

Activitat poètica, produir objectes amb finalitat utilitaria o artistica

De tota la seva obra diem que fou un filosof sistemàtic, tancat i coherent, podem dir que la obra d' Aristotil, tots els llibres que va escriure els pdriem diferenciar del seu coneixement científic

Tota la seva obra rep el nom de Corpus Aristotelicum. Fou escrita en el tercer periode de la seva vida, són escrits esoterics, que són transcripcions o apunts de lesllicions que Aristotil feia als estudiants del Liceu. Són pertant escrits, difícils, només assequibles paer als iniciats.

CONEIXEMENT

Parteix de que naixem sense coneixement. El coneixement es aolit graciés als sentits i, a l' observació. En el món de les idees al tindre capacitat d' abstracció coneixem la essencia de les coses.

ARISTOTIL	
Esencia	PLATÒ Idea

El metode de treball d' Aristotil és el inductiu, per+o per ell encara que important, no es suficient, el metode inductiu fa pasar de lo particular a lo universal. Tots els essers humans són mortals. El metode deductiu ens permet comprendre la realitat ja que va de lo universal a lo particular. La **lògica** és el analisis de les formes del pensament.

La lògica és l' analisis de les formes del pensament.

REALITATS reproduceixen CONCEPTES relaciona conceptes AFIRMACIÓ

Les categories són les formes diferents de referin-se a la ralitat, són les diferents maneres de ser i pensar la realaitat.

SUBSTANCIA	Socrates	ACCIÓ	Dialeg
ESTAT	Pobre	TEMPS	Mitgdia
CANTITAT	7 pams d' altura	LLOC	Algora
QUALITAT	Pensador	RELACIÓ	Mestre Plato
POSICIÓ	De peu	PASSIÓ	Jutjar

Un judici és l`acte mental mitjançant el qual s' afirma o nega quelcom. Les proposicions són els unics judicis que interessen a la ciencia.

El raonament, és l' ultim pas del procés lògic del coneixement, és la relació necessaria que s' estableix entre les preposicions. Segons el raonament els metodes poden ser:

–Inductiu: Induir, quan la veritat es bassa en els fets que observem.

–Deductiu: La veritat es bassa en l' estructura interna que relacionen les proposicions necessariament.

METAFÍSICA

És la ciencia del ser entant que és ser, mentres sigui ser. Ciencia dels primers principis i de les causes més elevades.

Que és ser?

El ser és diu de moltes maneres, és un ser analogic, té molts sentits i per entendreu hem d' intentar-ho fer desde deiverses perspectives, Aristotil ens diu que podem fer-ho desde 6 sentits

–Ser en sentit essencial(SUBSTANCIA)

–En un sentit occidental

–Sentit dinamic

–En un sentit causal

–Com ser suprem

–Ser lògic

Inducció observable, tots els caballs que he vist corren

Inducció intuïtiva, Si tots els que he vist corren, intueixo que això és així per a tots els caballs

Deducció, Com tots els caballs corren i m'han regalat un també corre

Podem dir que tenim un coneixement verdader, de la realitat quan podem formular raonaments que ho expliquin, per Aristòtel, la lògica és un progrés per a poder arribar al coneixement de la realitat

Què és la essència?

És el coneixement que fa que les coses siguin com són. Nosaltres tenim un cos amb característiques, però en essència som iguals.

Les categories o accidents són qualitats que pertanyen a la substància i que per a elles soles no poden existir per el que deuen estar unides a altres substàncies.

Hi han dos tipus de substàncies:

–Substància 1^a: És el individu singular, actua com a subjecte i mai com a predicat.

–Substància 2^a: Són les espècies a les quals pertanyen els individus

TEORIA ILEMORFICA:

La substància és un compost constituït per matèria i forma. La matèria en Aristòtel adquireix l'aspecte filosòfic i tècnic. Disposició a rebre qualsevol determinació és possibilitat per a ser una cosa. La paraula forma ve de *Morphé*, és allò que determina e informa la matèria, la forma es actualitat mentre que la matèria es potència

La forma es la tendència a la que tendeix la indeterminació de la matèria. Matèria i Forma, elements constituïts de la substància, es corresponen amb potència i acte del ser.

Potència i acte determinen la dinàmica del ser, i en conseqüència fan el canvi i el moviment siguin possibles. La categoria denominada substància del ser gaudeix de superioritat sobre la resta de categories del ser.

El ser (substància) **ÉS**

La altres categories o accidents **SÓN**

La forma està per sobre de la mateixa per que la forma és l'essència del ser.

TEORIA DE LA CAUSALITAT

El terme causa el podríem definir, com a producció d'alguna cosa d'acord amb una norma, succés qualsevol segons una determinada llei. Aristòtel pensava que els fenòmens del món físic no procedien de l'atzar, sino que tot procedia per una raó i per obra de la necessitat, pel que no existia, moviment ni canvi per una causa.

La teoria causal i la relació causa–efecte, es basen en el principi Aristotèlic, segons el qual, el saber és conèixer les causes de les coses que succeeixen.

Hi han quatre tipus de causes:

–**Material**: És la matèria de la qual una cosa està feta.

–**Formal:** Es la idea que presideix la realització d' alguna cosa.

–**Eficiente:** Es l' agent o productor del canvi de les coses.

–**Final:** Es la finalitat que mou l' activitat de la gent.

Les causes material i formal, són bàsiques en la constitució dels éssers, ja que la formal determina la material, i fa que una cosa sigui el que és. Dintre de la teoria de la causalitat d' Aristòtel, intenta eliminar una polèmica encara no extingida el antic debat causalitat–finalitat, que queda supeditat al debat determinisme–indeterminisme

El dinamisme del ser: El canvi

Aristòtel, amb la seva teoria del dinamisme del ser preten resoldre la dicotomia estatic–moviment. Per a ell tot ser està format per per dos elements constitutius: la potència i l' acte. Potència, és la possibilitat de tot ésser, o que tot ser té de ser diferent d' allò que és.

L' Acte és energia, allò que un ser ja és de fet, es a dir la potència actualitzada o realitzada, llavors el moviment es pot definir com el pas de el ser en potència al ser en acte. La realització de tot ser, gaudeix de prioritat, lògica i natural.

EL SER SUPREM

És el concepte de Déu, és entes com Déu suprem, (ser suprem), que significa, el més alt objecte del estudi de la ciència, anomenada metafísica.

a) Déu es acte pur.

b) Déu es forma pura.

c) Déu es pensament de pensament.

Déu no és potència perquè no canvia, per lo tant és acte. No té possibilitats de canviar–se, és plenament actualitzat. Déu és el primer motor immobilitat, ja que el ser suprem ho mou tot per complet, tot el que mou està subeditat a un motor.

Els demes éssers, són hilemorfics. La substància divina és immaterial, (no té matèria) La forma pura que és Déu, si la indeterminació de la matèria i sense accidents és similar a la forma Platònica del Bé suprem. Déu és pensament de pensament, la activitat pròpia de Déu és la de pensar, el seu pensament no pot estar sotmès a canvi ni corrompès.

COSMOLOGIA

Tot paradigma comporta una determinada visió de la realitat i del món, aquesta visió és coneguda amb el nom de cosmologia, cosmos vol dir ordre, la cosmologia aristotèlica, gravita tota ella al voltant del paradigma geocèntric.

Donar per segur de que la terra està quieta en mitg del cosmos, la terra és el centre i el cosmos s' organitza i es mou tot d' una manera ordenada i harmònica al voltant de la terra. El cosmos és un ordre, amb tres qualitats, està jerarquitzat, és etern, i és preciós, el cosmos és finit, és geocèntric, i és geostàtic.

El cosmos està dividit en dos regions, la subllunar i la supral·lunar, poblats per diferents elements i regits per

diferents lleis físiques. La regió subllunar està colocada mitjançant un ordre degut als elements d' Empedocles, mentres que la suprallunar es troba tota ocupada per el eter, també nomenat essencia.

El cosmos és un *plenum* tot està ocupat per elements nombrats, per la qual cosa no hi ha ningun espai vuit.

HISTÒRIA DE LA FILOSOFIA

4